

הלכות הדף היומי

מסכת סוטה

תוכן

- א. אני מצרי ראשון ונשאתי מצרית ראשונה אשיא לבני מצרית שניה כדי שיהא בן בני מותר לבא בקהל.....1
- ב. ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל ממא ... דברים האסורים בנוזר

5

דף ט.

א. אני מצרי ראשון ונשאתי מצרית ראשונה אשיא לבני מצרית שניה כדי שיהא בן בני מותר לבא בקהל

כבר התבאר במסכת יבמות דף עה. שהכלל הוא הלך אחר הפסול כמבואר לעיל ויבואר עוד להלן עמוד ב, ומצרי¹ שני שנשא מצרית ראשונה, הולד שני ופסול, שנאמר אשר יולדו להם הכתוב תלאן בלידה היינו שהכתוב תלאן באמו.

ומצרית שנייה שנשאה מצרי ראשון הולד שלישי וכשר אפילו לכהונה, שהכל אחר האם המולדת². על אף שהלך אחר הפגום דוקא בשני אומות אמרינן כן ולא באומה אחת³. ויש אומרים⁴ שגם בזו הולד שני, דהכי קאמר

¹ שו"ע אבהע"ז ד'ו

² שנאמר אשר יולדו להם הכתוב תלאן בלידה היינו הכתוב תלאן באמו, ועוד שעובר ירך אמו והכי קי"ל ביאור הגר"א שם יב.

³ אין להקשות הא קי"ל נתגיירו הולכים אחר הפגום כתבו רש"י ותו' בקדושין דף ס"ד דוקא בשני אומות אמרינן כן ולא באומה אחת. ב"ש שם ה' ומעמא דמלתא כתב רש"י בקידושין (דף ס"ז) ד"ה בנה שלישי ז"ל ומותר לישא ישראלית כיון דיש קידושין ואין עבירה לבית אבותם קרינן ב' כישראל, והא דאמרינן ביבמות להם הלך אחר פסולן היינו לענין ישראל שנשא מצרית או מצרי שנשא ישראלית דיש קידושין ויש עבירה כו' דוילדו להם כתיב ואחריהם הולכין הולדות אבל לענין מצרי ומצרית לא מיגמר לן האי להם מידי דהא בתרווייהו להם קרינן ב' והוא מצרי והיא מצרית עכ"ל. וכ"כ בתוס' שם ד"ה בנה שלישי הדבר תלוי בזה כשהם משני עממין שייך לומר כן דקרא בשני עממין איירי וקאמר הלך אחר הפסול שבכל עם ועם אבל כששניהם מעם אחד לא שייך לומר כן עכ"ל. אבני מילואים שם ה'

⁴ שיטת הרמב"ם על פי מה שביארו בלבוש שם ועיין בביאור הגר"א יג ועיין באבני מילואים שם ו' שדעת הרמב"ם דלרבה בב"ח מצרי שני שנשא מצרית ראשונה אזלינן בתר דידי' ומשום דכתיב למשפחותם לבית אבותם ולרב דימי ס"ל דה"ל מצרי שני משום דהכתוב תלאן בלידה והיינו דתלאן נמי בלידה אבל אין ה"נ דתלאן נמי באב וכדכתיב למשפחותם לבית אבותם. ושיטת רש"י בקידושין (דף ס"ז) ד"ה ולרב דימי ז"ל דשני הוא ויליף לה מאשר יולדו הכתוב תלאן בלידה למימרא דבתר אימיה שדינן ל' מדלא כתיב אשר יולידו ע"ש, ומבואר דבין לקולא בין לחומרא שדי ל' בתר אימיה ומדלא כתיב אשר יולידו משמע רק בתר אימיה.

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

דור שלישי אשר יולדו להם כלומר שיהיה שלישי לשניהם לאב ולאם שאין לידה בלא אב ואם, וכל שאינו שלישי לאב ולאם אינו מותר.

עמוני שנשא מצרית בעודן בגיותן הולד עמוני, ומצרי שנשא עמונית הולד מצרי, שבאומות הלך הולד אחר הזכר.⁵

במה דברים אמורים בעודן בגיותן, אבל לאחר שנתגיירו הולך אחר הפגום שבשניהם, שאינו עדיף מנשא ישראלית או נשאת לישראל שהולכים אחר הפגום וכן גם כאן. ועוד דלהם כתיב בכולם משמע שהולכים אחריהם דהיינו הפגום, כיצד, גר עמוני שנשא גיורת מצרית וילדה בן דינו כעמוני להיות אסור לעולם⁶, וכן כל הזכרים הבאים ממנה, ואם ילדה בת אין אומרים שתהא עמונית ומותרת מיד, אלא דינה כמצרית ליאסר שני דורות.

וכן גר מצרי שנשא גויה עמונית הבן עמוני, שאינו עדיף מישראל שנשא גויה שהבן כמותה, ואם היא בת י"א⁷ שאחר שתתגייר היא מצרית דהיינו הפגום, אף על גב שלגבי ישראל שנשא עמונית היא כשרה היינו משום ממה נפשך, אבל כאן אם תלך אחר אביה הרי היא מצרית שנייה, וי"א⁸ שאחר שתתגייר היא מותרת, שהרי בגיותה דינה כאמה וכן לאחר שהתגיירה.

ולדעת הרמב"ם הא דלא כתיב אשר יולידו משום דבפ' הערל (דף ע"ח) אמרו אי כתב רחמנא להם הוה אמינא מצרית מעוברת שנתגיירה היא ובנה חד כתב רחמנא אשר יולדו וע"ש, ומש"ה כתב אשר יולדו ולא אשר יולידו לאשמעין דהוי בנה שני.

⁵ שו"ע ונו"כ שם ז כדתניא מניין לא' מן האומות שבא על הכנענית והוליד בן שאתה רשאי לקנותו בעבד כו' ועיקר קרא לענין לא תחי' שנאמר בשבע אומות אלא דגם ליוחסין ילפינן מיניהו וכמ"ש תוס' פ"ק דסוטה (דף ג') ע"ש והיינו כיון דהלך אחר הזכר א"כ ה"ה לכל מילי הלך אחר הזכר, והא דבנתגיירו הלך אחר הפגום אף על גב דבאומות הלך אחר הזכר היינו משום דכתיב להם אחר פסולן וכמ"ש רש"י פ' האומר (דף ס"ז) בטעמא דנתגיירו אחר הפגום משום דכתיב להם אחר פסולן ע"ש וכן הוא ביבמות (דף ע"ח) ע"ש שאמרו ואיצטריך לו ואיצטריך להם. אבני מילואים שם ז

⁶ איכא למידק מנ"ל דהלך אחר הפגום אי משום דכתיב להם הלך אחר הפסול דלמא מיירי במקום שיש עבירה והיינו בישראל שנשא מצרית או להיפך דה"ל יש קידושין ויש עבירה דבזה הוא דהלך אחר הפגום וכדתנן כל מקום שיש קידושין ויש עבירה הלך אחר הפגום אבל בנתגיירו דליכא עבירה מנ"ל דהלך אחר הפגום. ונראה לפי מ"ש לעיל סק"ו בשם הרב החידושין דחייבי עשה לא חשיב יש עבירה אלא דוקא חייבי לאוין, וא"כ להם דכתיב גבי מצרי ואדומי דאינו אלא חייבי עשה וכתוב להם דהלך אחר פסולו דאפי' ישראל שנשא מצרית נמי אינו ביש עבירה א"כ ה"ה בנתגיירו דהלך אחר פסולו דהא במצרי לעולם ליכא עבירה דאינו אלא עשה ומזה נמי בגר שנשא ממזרת אף על גב דליכא עבירה נמי הלך אחר פסולו. אבני מילואים שם ח

⁷ הלבוש הב"ח והמ"ז.

⁸ ח"מ ד והביאו הב"ש ז באחרונה וביאור הגר"א שם טו

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סוטה

וגר מצרי⁹ שנשא גיורת עמונית, והוא הדין כל גיורת מאומות אחרות¹⁰, הולד מצרי ואסור עד דור שלישי¹¹.

אבל¹² שאר כל האומות אחר שנתגיירו, הרי הן כישראל מיד בין זכר בין נקבה.

כל הדינים שהוזכרו בפסולי האומות, זהו¹³ בדורות הראשונים קודם שעלה סנחריב ובלבל את העולם, שהיה חזקת כל אומה יושבת על ארצה והבנים מוחזקים אחריהם, אבל עתה אחר שעלה סנחריב ובלבל את העולם¹⁴, כל הארצות כשרות אחר שנתגיירו אפילו ארץ עמון ומואב ואדום ומצרי, שכבר העביר סנחריב כל האומות לערים ולארצות אחרות והושיב אחריהם תחתם, ואף על גב דודאי מיעוטם נשארו במקומותם והיה ליה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי¹⁵, מכל מקום אותו שמתגייר הרי הוא פורש מהם¹⁶ וכל דפריש מרובא קפריש ומותרים מיד.

⁹ שו"ע ונו"כ שם ח

¹⁰ ח"מ ה

¹¹ ב"ש כתב ז"ל הולד מצרי משום דעמונית כשירה וליכא פגם שניהם והרי יש קידושין ויש עבירה הולכין אחר הפגם ע"ש. ושותא דמרן לא ידענא דקרי לוי יש קידושין ויש עבירה דהא מצרי מותר בעמונית דקהל גרים לא איקרי קהל אלא דאע"ג דאין עבירה הולכין אחר הפגם. אבני מילואים שם ט

¹² שו"ע ונו"כ שם ט

¹³ שו"ע ונו"כ שם י

¹⁴ דהיינו שבא סנחריב והוציא מכל מקום חלק מהעם מארצו וחלק השאיר והכנים שם מעמים אחרים (רמב"ן יבמות עו ע"ב)

¹⁵ בס' שער המלך ה' איסורי ביאה [פט"ו ה"ט] הביא בשם ס' אלי' רבה דאע"ג דממזר מותר בשתוקי וכן להיפך אבל ספק עמוני אסור דדוקא גבי ממזר איכא יתור לומר בקהל ודאי ולא בקהל ספק אבל בעמוני ליכא יתורא דקרא, והביא ראי' מהא דאמרו ביבמות (דף מ"ט) (עו, ב) כבר עלה סנחריב ובלבל וכו' וכל דפריש מרובא פריש הא לאו הכי ה' אסור מספק. ובשעה"מ שם השיג והעלה דכיון דכתב רחמנא תרי קהלי למשרי קהל ספק ולא ידעין אהי מינייהו קאי דרשינן ל' אכולהו ומשום דהי מינייהו מפקת והיינו נמי משום דדרשינן כולהו קהלי דכתיבי באורייתא בקהל ודאי דומיא דאינך כו' ומעמא דכל דפריש מרובא פריש לענין שיהי' מותר בקהל אפי' מדרבנן ע"ש. אבני מילואים שם י

¹⁶ ודין זה צ"ע מכל מקום לדעת הרמב"ן והרשב"א (גיטין ס"ד ע"א ד"ה האומר) גבי הא דאמרין בנזיר י"ב ע"א, האומר לשלוח צא וקדש לי אשה וכו', דסוברים דאסור מן התורה בכל הנשים מחמת קבוע, ועיין ביו"ד סי' ק"י (ובש"ך שם סק"ד ובמ"ז שם סק"ה) דהרבה ראשונים סוברים כן, א"כ נהי דנתערבו בכל האומות והם הרוב, הוה להו להפוסקים לחלק דאסורים על כל פנים לישא בבתייהם, כי הוא קבוע גמור כי בודאי יש בעולם הרבה מארבע אומות הללו, וכמו שמבואר בכתובות מ"ו ע"א דבאזלא היא לגבייהו הוי ליה קבוע, ורק באזיל הוא לגבה אמרין כל דפריש וכו'. ועוד תמוה לי בנתגייר במקום קביעותו ונולד לו אז ספק אם מותר לבוא בקהל בודאי אסור הוא כי הוי ליה קבוע, וגם כל ישראל אסורים בו כיון דנולד ספק בקבוע, וא"כ לא מהני אפילו נייד ופריש ממקומו כיון דנולד הספק במקום הקבוע, והוה להו להפוסקים לחלק דדוקא פריש קודם שנתגייר ועדיין הוא פריש, דאז אינו ישראל ולא היתה לו נפקא מינה, והוי ליה כנמצא ביד גוי, אבל מדסתמו כל הפוסקים נראה דמותר בכל מקרה, והיאך מותרים אם נתגיירו במקום קביעותם, הא הוי ליה קבוע גמור אך נראה לי דהרמב"ם והרב המחבר שכתבו בנתגייר דמרבא פריש וכו', כוונתם כמו שכתבו הפוסקים דבקבוע אם היה שינוי אף שלא פריש ממקומו הוי ליה כפריש, כגון אם נתערבה בהמה טרפה בכמה בהמות דהוי ליה קבוע, ונשחטה אחת, אף דנשחטה במקום הקביעות הוי ליה פריש, דהשינוי הוי ליה פריש, עיין בספר בינת אדם (שער הקבוע סי' י'), א"כ הכא נמי בשעה שנעשה גר הוי ליה שינוי ואמרין דמרבא פריש, ותיכף שעלה מן הטבילה הוי ליה פריש מרובא. אך קשה נהי דהגרות הוי פריש, מכל מקום הבית דין ראו שנתגייר, והוי ליה כפריש בפנינו, והרבה פוסקים סוברים דאף דלא לקח מן הקבוע רק פריש בפנינו, הוי ליה

הלכות הדף היומי

מסכת סוטה

ויש אומרים¹⁷ דוקא עמוני ומואבי ואדומי מותרים מיד מטעם בלבול סנחריב, אבל מצרי גם עתה הוא אסור עד דור שלישי, וטעמא משום דמצרים אף על גב שנתבלבלו כבר חזרו למקומן¹⁸, שהכתוב נתן להם קצבה לגלותם דכתיב (יחזקאל כט פסוק יג) מִקֵּץ אַרְבָּעִים שָׁנָה אֶקְבֹּץ אֶת מִצְרַיִם מִן הָעַמִּים אֲשֶׁר נִפְצְוּ שָׁמָּה, והואיל ונתן להם קצבה ודאי קיים הש"י את דבריו, ואף על גב דגבי עמון נמי כתיב (ירמיהו מט פסוק ו) וְאַחֲרֵי כֵן אָשִׁיב אֶת שְׁבוּת בְּנֵי עַמּוֹן, לא נתן להם קצבה. וי"א¹⁹ שמואב לא נתבלבלו. וי"א²⁰ שאדום ספק אם נתבלבלו וי"א²¹ שיש לחוש בזמן הזה שגרים שבאו מארץ

קבוע גמור כידוע (יו"ד סי' ק"י ס"ג בהג"ה). וצע"ג היאך לא הרגישו בזה האחרונים. ואפשר לומר דסנחריב בלבול כל האומות והיו כולם ניידים ובטל הקביעות, ואח"כ כשפירשו לעיירות בכל עיר היו מיעוט כנגד העולם, על כן הו' ליה פירש. אך זה צ"ע ברמב"ם פ"ב משבת ה"כ ובהרב המגיד ובכסף משנה שם, ובסוגיא דיומא פ"ד ע"ב, ובאתי רק לעורר. שוב ראיתי במשנת חכמים שהתעורר בזה, אך לא ביאר היטב כמו שביארתי, עי"ש במצוה מ"א, והנאני. (קומץ מנחה מצוה תקסא אות ח)

¹⁷ דעת הרא"ש וכן הוא בתוס' הרא"ש בסוגייתנו שהקשה על מנימין גר המצרי וא"ת והא אפילו איהו היה כשר לבוא בקהל משום דסנחריב בלבול כל האומות כדאיתא במס' ידים שהתירו יהודה גר העמוני לבוא בקהל מהאי טעמא, וי"ל דלא נתבלבלו מצרים אלא חזרו למקומן כי סנחריב הוליך בשלשלאות עמו לפני ירושלם וכשראו הנם שנעשה לחזקיהו קבלו עליהם גירות ועמד חזקיהו ופטר כל אותן האוכלוסין ושוב למקומן, ועוד י"ל דקתני בתוספתא דכשהתירו את יהודה גר העמוני אמר ר"ג אף מצרי כיוצא בו אמר לו ר' יהושע למצרים נתן הקדוש ברוך הוא קצבה שנאמר מקץ ארבעים שנה אקבץ את מצרים מן הגוים אשר נפוצו שם וישבו על אדמתם אבל בעמון כתיב ואחרי כן אשיב את שבות בני עמון וכיון שלא נתן להם קצבה שמא עדיין לא חזרו כמו בגלות ישראל דכתיב בהו ושבותי את שבות עמי ישראל ועדיין לא שבו, ורש"י הביא תוספתא דאמר לו ר' עקיבא מנימין טעית שכבר עלה סנחריב.

¹⁸ והרמב"ם ס"ל שגם עליהם עבר כוס המלחמות מגוים רבים ועצומים הרבה פעמים, ולא עוד שנעקרה מלכותם ושמם לגמרי, שהרי ארץ מצרים לישמעאלים תחשב היום. והגרים בה ישמעאלים יקראו בשמם. ואעפ"כ באסורם הם עומדים לדעת הרא"ש והעומדים בשמתו, לפי שלא מצינו להם גלות שלמה שתבטל קביעותם לגמרי. כמו בלבול והורבן דסנחריב ונ"נ. ונבדוכנצר שהגלו גלות שלמה, מה שלא נמצא כמוהם במלכים שאחריהם הנלחמים באויביהם שאם היו מתגברים עליהם ומנצחים אותם, לא היו מגרשים התושבים מארץ מגורתם להגלותם. אף אם העבירו על דתם. ולכן שוב לא בטלה חזקת קביעותם, (שאלת יעב"ץ ח"א מו)

¹⁹ יראים סי' לא לב וז"ל שם "ומואב יש לומר דלא בלבול סנחריב וכל העולם לאו דוקא דאמרינן במגילה פ"א (י"ב ב') דאמרו ליה לאחשורוש זיל לגבי מואב דלא גלו ויתבי בדוכתייהו דכתיב שאנן מואב מנעוריו ושוקט הוא אל שמריו ולא הורק מכלי אל כלי וגו'. ול"ג התם זיל לגבי עמון ומואב אלא זיל לגבי מואב דהא קרא במואב כתיב ולא בעמון. פי' נכון נראה לי זיל לגבי עמון ומואב דלא גלו פי' עתה אינם גולים ויש להם ארץ מלכות, אבל אנחנו דעתנו מבולבל שאנחנו בשביה בלא מלך וארץ ובני אדם שאינם מיושבים אין להם לב ודעת, דכתיב שאנן מואב מנעוריו ושוקט הוא אל שמריו" ועי"ש סי' מב:

²⁰ יראים סי' מג [רד"ק] וז"ל "וספק בידי אם יותרו אדומיים מבבלולו של סנחריב. וי"ל שלא נתבלבלו דאמרינן בע"ז פ' ראשון (י' ע"ב) א"ל אנטונינוס לרבי אתינא לעלמא דאתי א"ל הן הא כתיב שמה אדום מלכיה ושריה, ועוד תנינא יום גנוסיה של מלכים ויום שמעמידין בו את המלך ומוקמינן הא דידיה הא דבריה. ומקשינן ומי מוקמי מלכא בר מלכא והא כתיב הנה קמן נתתיך בגוים שאין מעמידין מלך בן מלך וכו' אלמא אדום לא נתבלבל י"ל שבלבול אינו מועיל בזרע מלכים שניכרים הם מתוך חשיבותם מי הם ומה הם תולדותם ומהיכן באו: ועיין העמק דבר על הפסוק שם "אדומי. ולא כתיב בני עשו כי לא נזהרו אלא על אומה הדרה בארץ שעיר הוא אדום. ורק אלה נקראו אחינו בנחלת אבינו אברהם"

²¹ כי צ"ע אולי הם אדומיים שידוע שנתיישבו מאדומיים, ועל כן אנו קוראין אותן מלכות אדום, לפי שבאים מזרע אדום וגזעם ושרשם מבני עשו, כנודע וזה מוסכם גם באומות. וכן היא מפורסמת בשם אדום בדברי חז"ל. ותו בר מן כל דין אפי' לא היו קרויים אדום, ניהוש להו למיעוטא בדוכתייהו היכי דקביעי, הני נמי חשיבי

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סוטה

איטליה ומרומי ומארצות שסביבות רומי שראוי לצאת ידי ספק של תורה. שמא אדומי הוא ולמנוע מהשיאו ישראלי. אלא יחזר אחר גיורת.

דף ט:

ב. ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא ... דברים האסורים בניזיר

כבר התבאר בפתיחה למסכת ניזיר ושם דף ד. שמשון²² לא היה ניזיר גמור, שהרי לא נדר בניזיר אלא המלאך הפרישו מן הטומאה, וכיצד היה דינו, היה אסור ביין²³ ואסור בתגלחת ומותר להטמא למתים, ודבר זה הלכה מפי הקבלה.

לפיכך מי שאמר הריני ניזיר כמשושן הרי זה ניזיר כניזירות שמשון²⁴ מן התגלחת ומן היין לעולם, ואינו מגלח כל שנים עשר חדש כשאר ניזירי עולם, ומותר להטמא למתים, ואם אמר לא נתכוונתי אלא לאיש אחר שמשו שמשון אינו ניזיר, ומי שנדר ניזיר כמשושן אינו יכול להשאל על נדרו שניזירות שמשון לעולם היתה.

קביעי התם, ואי משום שגם הרומיים הללו (אף שהיו ידועים בשמותם למשפחותם על בית אבותם לבני אדום בזמן חכמי המשנה) בדורותינו כבר עברו עליהם גלגולים ובלבולים מאומות שונות ומלחמות רבות ועצומות, משו"ה לא בטיל להו קביעותם לענ"ד שו"ת שאילת יעב"ץ ח"א סי' מו
²² רמב"ם ניזירות הלכה יג יד

²³ בקרא לא הוזכר מפורש דהיה אסור בשתיית יין ואי משום דכתיב כי ניזיר אלהים יהיה גו' הא ע"כ לאו לכל מילי קאמר דיהיה ניזיר דהא היה מותר ליטמא למתים כדתנן בפ"ק דניזיר ולא תנן התם כניזיר שמשון אלא דאסור בגילוח שער וי"ל דלמדו לומר שהיה שמשון ג"כ ניזיר מיין מדהוהרהר אמו על כך כדכתיב אל תשתי יין ובזה יתיישב דקאמר לקמן מאי כל טמא כו' דאיכא לאקשווי ואימא דעד השתא דברים ממאים במת קאכלה דשרי לכל שאר ישראל והיום לא תאכל כמו שאסר לה היין מהיום כשאר ניזיר ד"ל דודאי לא אסר לה יותר ממה שבנה נאסר והרי הוא מותר בטומאת מת ולהכי אצטרך לאוקמא דלא טמא ממש קאמר אלא דברים האסורים קאמר וכפירש"י וק"ל. מהרש"א חדושי אגדות

²⁴ ואע"ג שבניזירות ואפילו ניזירות עולם מהני שאלה לחכם ניזיר שמשון אין נשאלין ולא מהני שאלה לחכם (רמב"ם כאן פ"ג הי"ד). ועיין בקומץ המנחה שם אות יד שכתב "ראיתי בספר לקט הקמח למהרמב"ם האניז בהל' ניזירות למהריק"ש סי' נ"ח (בסוף ספר הלכות קטנות ח"א) שהביא ששמע מפי הרב המובהק כמהרמב"ם בן חביב ז"ל משם הרב ר' מיגש ז"ל דהא דאמרינן ניזירות שמשון אין לה התרה היינו דוקא היכא דכבר התחיל לנהוג בעצמו דין ניזירות ובא לשאול מבית דין שיבקשו לו התרה, אבל אם קיבל ניזירות עליו ועדיין לא נהג הניזירות, אז כשבא לבית דין והבית דין מוצאים לו פתח מתירין לו" עי"ש ואי מצוי הבעל והאב להפך ניזירות שמשון עיין במהרי"ט ח"א סי' ד' שפלפל בזה, ומובא במשנה למלך כאן פ"ב ח"ו. ועיין מנחת חינוך שם אות יד שפשוט דג"כ קטן מופלא סמוך לאיש יכול גם כן להזיר בניזירות שמשון כמו ניזירות, וגם האב יכול להזיר לבנו הקטן בניזירות שמשון ועיין שו"ת מנחת יצחק ח"ח סי' פ

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>